

DORA I JA

Možete li zamisliti što se sve događa u jednom mladom životu kada ga iz bezbrižnog obiteljskog okruženja iščupa rat i baci daleko, daleko od roditelja, doma, zavičaja u kojem je živio punih devetnaest godina. Probat ću Vam ukratko ispričati svoj životni put koji je imao lijepe snove, lepršave ciljeve, velike želje i bezbrižna maštanja do 21. rujna 1991. godine, a od tada borbu i upornost kako bi ipak u podsvijesti ostvario svoje prekinute snove, ciljeve, želje i maštanja. Vratio ih u sebe i nastavio "normalno" živjeti.

Prokleti rat koji je zahvatio moju Hrvatsku, došao je jedno jutro i u moje selo, moju kuću, među moje mještane i načinio od nas prognanike, ljude bez vrijednosti (kako su na nas gledali naši okupatori). Život je dobio na vrijednosti čim smo se izvukli iz tog pakla, promijenio se preko noći, te punih sedam godina progonstva, potajno težio ponovnom uspostavljanju narušenog mira.

Počelo je moje studentsko doba. Uz roditelje, bližu rodbinu i prijatelje pojavila se i Dora, humanitarna organizacija koja je upotpunila smisao moga, tada prekinutog života te mi uspjela vratiti samopouzdanje i sigurnost, veliku želju i dobru volju za rad. Upornost i znanje počeli su davati rezultate. Uza sve to osjećala sam i jedan strah. Strah gledajući na daljinu, na ono što se treba dogoditi. Duhovne potpore, razumijevanja je bilo sa svih strana, ali bez ikakve financijske pomoći. U pravo vrijeme na mom putu pojavila se Dora. Još se sjećam dana kada sam pročitala poruku ostavljenu na porti studentskog doma na Lašćini kako mi je molba za dodjelu stipendije pozitivno riješena, te da dođem na potpisivanje ugovora. Bio je to veliki dan, kako za mene, tako i za moje roditelje.

Sjećajući se toga i sad mi naviru suze koje znače da je sve ono ljudsko što su u mene ugrađivali moji roditelji, a što je rat pokušao uništiti, tada nadomjestila Dora. Učvrstila je to tako jako da joj suzama sada mogu samo zahvaliti. One znače jedno veliko hvala jer me naučila kako pomoći drugome, ali još bolje od toga kako prepoznati osobu kojoj treba pomoći, kako joj prići. U životu nije dobro pasivno primati pomoć, nego je na jedan humani način treba vratiti i time se osjećati bolje. U Dori se nisam osjećala kao jedna osoba kojoj neki humanitarci daju pomoć sažaljevajući se nad njom. Baš naprotiv, bila je ona moj

novi dom, obitelj s kojom sam povezana i danas kada imam svoju obitelj. Uz nju sam svoj studij privela uspješno kraju, zaposlila se, udala i rodila malog Antu koji je dao novi smisao našem životu. Dora je zaslužna i za to i njene ideje vodilje zaživjele su i u našoj obitelji. Sada kao članica Upravnog odbora u Dori novim, mladim studentima koji studiraju u jednom drugom vremenu, različitom od našeg pokušavam svojim primjerom zaživjeti Doru, prenijeti je drugima. Njezino promicanje jedan je način moje zahvale za sve što je učinila za mene.

Slavica Škrobo - Siladi, Vinkovci, travanj 2001.

Iz Monografije "DORA deset godina dobrote na djelu 1991-2001."